

τέρο λυρισμὸν γ' αὐτή, δὲν ἔσβησε δύως καὶ στὴ μνήμη της. Ωστε νὰ τοῦ μείλησε τόση πειρά. Τὸ ἐναντίο θαρροῦ με, ή κ. Ἀδημάσιδου ἐπρεπε νὰ χαρεῖ διπλή χαρά, πρῶτο γιατὶ δὲν πεθάνει καὶ δεύτερο γ.ατὶ εὔτυχης νὰ διαβάσει τὴ νεκρολογία της, καὶ τέτικ νεκρολογία μάλιστα, γραμμένη ἀπὸ τὸν ἄκούραστο Ιστοριστὸν, Βέτη.

Ιέρεπτε νά ποῦμε και τοῦτο, που καλοφαίνεται δικαιούμενος στην ιερά μάρτυρα της Αγίας Μαρίας Ελένης, την οποία βραδιά ποὺ πήρε τὸ δίπλωμά της, μᾶς παρέγγειλε πώς δὲν ξαναγράψει πιά στη δημοτική, γιατὶ δὲ θέλει να προδώσει τὸ Πανεπιστήμιο ποὺ τῆς έδωσε τὸ "Αριστερά". Ο Βίκης δὲν τάναφερε αὐτό στην νεαρολογία της, ἀλλα και τοιχίνιος είναι ποὺ μάς τόπε, γιατὶ θυμόθυκε τὸ λόγο αὐτού που προθύμων δεδικείωται και ηθελει νά παρουσιάσει στην ζωγραφία της μαζί διλογίου λευκής την εικόνα μιανής πεθαμένης.

ΚΑΙ ΙΟΣ ἐπικρίνοντας στήν «Εστία» τοῦ περασμένου Σεββάτου τὴν ἀριστοτεχνικὴν μετάρρφαση τῆς «Σαλώμης» τοῦ Ὁσκάρ Ούζιλδ ἀπὸ τὸν N. Πλοριώτη, θρίσκει πὼ; ή μετάρρφαση ἀδικιθῆρας τρομερὰ γιατὶ ἔγει τόσας καὶ τοσες ἀγγωστες λέξεις, σὲν τῇ χλαιλοῇ, τῇ ἀνάβρα κτλ.

Το ἄρθρο κύτο εἰπώθηκε πώς σύγραψε ὁ καθηρευούσας νικώτατος γιατρὸς κ. Μ. Σκικόραρχος, μάλιστα δὲν τὸ πιστεύουμε. Τὸ πιθανώτερο εἶναι πώς τέγραψε ὁ διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης», ἀρρύ μάλιστα τὸ τελευταῖο ρυλλάδιο τοῦ περιοδικοῦ του μίλωντας δι σορος κύτος οὐρανοτάγγος για τὰ βιβλία τῆς κ. Δεντρενοῦ καὶ τοῦ Βουτιερίδη σημειώνει, γι' ἔγραψες λέξεις τὸ δόκιμαριό, τὸ θραμμέρο, τὰ ὄχτιδωντες τὸ πικραλάτες, τὸ κραξίματα κτι τότες ὅλης παρόντος λέξεις, πηγωτες δρι; Βέβηκε στοὺς Ρωμαὶ οὓς ἀλλὶ στοὺς Κινέζους τῆς «Ιετίας» καὶ τῆς «Πινακοθήκης».

Ἡ εἰκόνα καθάπερ μᾶς, Β. Στιώνει ἀκόμα πώς καὶ ἡ γλωσσικὴ μελέτη τοῦ Brugman (ποὺ μετεχρήστηκε καὶ βγῆκε σὲ ζεχ. ω.:στὸ φυλλίδιο τῶν τελευταῖς ἀπὸ τὸ Λέξια Ἀρθριντή) εἶναι ἄμελλεις οὐσιώδη συνονθύλευματα καὶ ἀνοησίαι κινητικότατα. Σπολλάτη του ποὺ μᾶς τὸ εἴπε κινέτο

ΣΤΗΝ «ΠΡΩ ΙΔ» της Πολης, 8 του Μάρτιου 1907 στη στάδιο «Ζητέμαχα και Πρόγυπτα» δημοσιεύθηκε τὸ ἀκόλουθο γράμμα τοῦ κ. Γ. Καρχεζᾶ, ποὺ βροχεύθηκε πέρα τὸ «Ἀρφανήτερίο» του στὸ διεγνωνισμὸ τοῦ «Νευμᾶ».

«ΑΞΙΩΤΙΚΕ Χ. ΔΙΣΥΘΥΝΤΙΑ,

Μετὰ πολλῆς ἀναγγ. ων ἐν τε τῷ ήμετέρῳ ἀξιολόγῳ ρύθμῳ καὶ ἐν τῷ «Γχυθρομῷ» δικτηθεῖσαι, αἵτινες καθίππονται χοι τὸ φρονεῖσθαι τοις καὶ ἀσπάζουμένοις ταῖς τῶν λεγομάνων μελλομένων ίδεσαι, παρεχολῶ δ' ὑμᾶς πρὸς ἔργαρθρωσιν τῆς ἀληθείας καὶ διεφύτισιν τοις πραγμάτοις να εὔστρετησῆτε καὶ καταχωρίσητε τὰ ἔργα :

Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἐμοῦ φρονητάς ὡς δῆλως ἀπειδίζουσαν πόθε τὰς ίδεις τῶν λεγομένων μελλεῖρπων νομίζω ὅτι δὲν εἶναι ἀνύγκη νὰ γίνη λόγος, καθότι εἰκοσιπενταετής δημόσιος διδασκαλικὸς βίος ἐν ἐπικείρωσι κανέντροις τοῦ καθηγμάτος Γένους, μακρὰ δρᾶστις ἐν τῇ συγγραφῇ διδακτικῶν βι-

βλίων καὶ περιεδικῶν καὶ ζέστης ψυριοπλήθης στρατιὰ μα-
θητῶν διδαγχέντων ὑπὸ ἐμοῦ πρόκεινται ἀσφαλῆ τεκμήρια
ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ταύτης.

“Οτι δέ ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ αΝουμᾶτα δημο-
σιευθὲν ἀλφαρνητάριον, διπερ καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὰ περὶ
ἔμου γραχέντα, ἀνγκαῖον θεωρῶ νὰ δηλώσω, διτι τοῦτο,
ὅς ἐδημοσιεύθη, τυγχάνει γλωσσικῶν παρηλλαγμάνον καὶ
κατά πολὺ ἀφίστεται τοῦ ἔμου ἀλφαρνητάριου, διπερ, τυντε-
ταγμένον ἐπὶ τὸν ἄρχων καὶ βάτεων, ἐφ' ὃν εἶναι συντε-
ταγμέναν πάντα τὰ ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ε. Ὁπιτροπῆς ἀγκεκρι-
μένα ἀλφαρνητάρια, κάμνει γρήσιν κύτης ταῦτης τῆς μητρο-
κῆς γλωσσης, τὴν δοπιάν ἐγώ ὡς δημοδιδάσκαλος μετά τῶν
κορυφαίων τῆς καθ' ἡμᾶς παιδικγαγικῆς ἐπιστήμης θεωρῶ
ὡς τὴν μάνην πρέπουσαν εἰς τὰ τῆς ποιώτης παιδείσεως
διδακτικὰ βιβλία Κατὰ συνέπειαν οὖτε παραδέχομαι ως
ἔμα τρόγχο, οὔτε εὐθύνην τινά φέρω ἐπὶ τρογοῖς, οἵ ταῦτα ἐ-
δημοσιεύθησαν ἐν τῇ ρηθείσῃ ἑρμηνείᾳ, οὔτε θά ἐπιτρέψω
φυσικῷ τῷ λέγων νὰ ἐκδοθῇ ἐπ' ὄντωσατι μου βιβλίον, διπερ
ἀφίστεται τῶν ἐμῶν ἄρχων.

Δέξιοθε, παρχεκλῶ, τὴν διαβεβίωσιν τῆς ἐξιρέτου
πόδες μάζες ὑπολήψεως, μεθ' οὓς διατελῶ

Ἐν Πέραν τῇ 7 Μαΐου 1907.

Παρθενίας
Γ'. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

☆

ΑΥΤΑ λέει δ. κ. Γ. Καρχτζᾶς, δ Θραβενένος τυγχά-
φεα: κτλ. 'Εμεῖς δὲ λέμε τίποτε—χν καὶ μπορούστε νὰ
ποῦμε πολλά, περανολλά, νὰ τυπώσουμε καὶ μερικά γράμ-
ματα που βρέθηκανται στὰ γέρατα μας, νὰ έγραψουμε καὶ
μεσοκά πρόματα που το γράμμα του κ. Καρχτζᾶ τάξινε
σκοτεινά κι ἀνεξήγητα. Μπορούστε νὰ μιλήσουμε καὶ μετε—
—ΐσως καὶ ΝΑ ΕΠΡΕΨΗ νὰ μιλήσουμε—, μάτι, γλώσσα
μας τὴ μασσούμε καὶ τι, φτινούμε κατέβομετρα στού; λογιώ-
τατους; τῆς Πόλης ποὺ ἐνγκαχτίουν ἔνα φτωχὸ δάσκαλο,
φοιβερίζοντάς τον πάντας θάντον τον στερήσουν τὸ φωμί, νάρνιε-
ται τόσο ἀδιάντοσπα τις ίδεες του—χν είχε ποτὲ ίδεες—
καὶ νὰ λέει τόσο γοντακή ἐλεύσιν φέρεται. "Οταν ἀρν-
τηνε τὸ βιβλίο του, γιατί δεν χρησίτανε καὶ τὶ βρεθεδο καὶ
δὲ μᾶς γύριζε καὶ τις διακόπες δεσμούμες που ττέπωτε:

Ο Καρχηδόνας είναι δύσκολος στο Ζωγράφιο Σκολείο χιλιόμετρα νότια της Αθήνας, δραγμές κατά περιπολία: Η Εφορία του Σκολείου μεταγειτίστηκε Βουργάρικη βία για νά ξευτελίσσει ένα σταθό δύσκολο. Μά καθώς πολὺ αστατική μάς γράφει: άκριβος φίλος από την Πέλη « Εφορία πού αιστάνεται: μ' χωτέ την τρύπα τη λευτεριά, τέτιους δυσκόλους θέλει, πού θέρινοινται: στήγην παραμικρή φυρπούνταν τις ιδέες τους» καὶ τέτιοι δύσκολοι θὰ κάνουν μαθητάδες πού θένται κάιέρτες, κατεργάρθησαν καὶ πού θα θυσιαζούνται στὸ ἀτομικό τους συφέρο κάιθε ίδεα καὶ τοις ίσως καὶ αὐτὴ τὴν πατρίδα.

Μήπως παρεπόνου πώς έγινε με γράμματα στις χειρίδια μας. "Α θέλει δ κ. Καρατζής μής το δηλώνει με καριδά Πολιτική φημερίδα και τα γράμματά του δημοσιεύονται αμέσως στο «Νουνζ».

ΦΡΟΣΥΝΗ
(Απ' τὰ «Βουκολικὰ» τοῦ Chénier).

Ἄγχι βλέπω πώς δὲν προσπαθοῦν ν' ἀρέσουντε σ' ἐμένυ·
· Ή ἀδερφή μου εἶδε τὸ φῶς προτήτερη ἀπὸ μένυ.
Σὲν κάποτε ὅμορροι θεσκοὶ τριχυτάφυλλο κριτοῦνε,
Σ' ἐμένα εὗτὸ γερίζοντας ἔκειντηνε κοιτοῦνε.
Σὲν κάποτε παινεύουνε τὴ λαμπερὴ μορφὴ μου,
«Νά ή ζωντανή σου ζουμραξιά» λένε στήν ἀδερφή, μου.
Γιατί μονάχη δώδεκα θέροις νέχω ιδωμένα:
Κανένας ἄγγειτικός δὲν τραγουδάεις γιὰ μένα·
Κανεὶς δὲ λέει: Ή σκοτωθῆ, σὰν κάνω ἀγάπη, ἄλλη;
Μάκχαρτερό. Φτάνεις ή κακός. Ξέρω πώς έγω κάλλη,
Πώς δὲν μπορεῖ νόδρη, κανεὶς κάλλη, πως ζηλεύεντα
· Απὸ μιὰν ὅψη στρογγυλή, πλεύσια μελλούχ επλωμένη.
Μαργαριτάρια δύο τειμές τ' ἔνα μικρούλι στόχι
Καὶ ματια κατεγγάλανα τα τούρκοι τὸ γρῦπα

Ν. ΧΑΝΤΖΑΠΑΣ

ΜΙΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

B7

"Οταν ἔφασε ἑκεὶ, τὸ πρῶτο πρῆμα ποὺ φώτισε τὴν μητέρα τῆς εἶτανε ἀν παντεύτηκε καρικά κόρη τοῦ Ζυγούρη, καὶ οὐταν ἐμφάνισε πώς δὲ ἀξιωματίκος ἄντα ἐμφάνισε πώς δὲν ἔχουνε προτίκα, τόκοψε λασπη, παρηγορήθηκε. Στις τρεῖς βδομάδες ἡτάχνου πέθανε καὶ θεύκη της ἦν Ἐλέγκω, καὶ ἤφορε στὸν κύριο Χρῆστο ὃλο πὸ εἶναι της μὲ τὴν εὐφωνίαν γέγοντες στὰ δύο παιδιά του μετά τὸ θενάριό του.

Ἡ Κατάγκειος κατέληπτήθηκε τῇ θεικῇ τῆς πού ποτές πλιάδὲ θά την ἔβλεπε, οὔτε τὸ Καρδουνχοὶ μὲ τὴ φυσικὴ του καλλονή. Καὶ θυμόθυμηκε τὸ φτωχὸ τὸ Θεοφίλο ποὺ τοῦ ἐπιχείρει τέτοιο παγγύδι κ' αἰσθάνουνταν βαρεῖα τὸν καρδιά της γι' αὐτό. Στὸ σπίτι δὲ ζεῖ της εἴταν ἀνυπόσφρη. Οἱ πατέρας της ἔλο θυμός κ' ἡ μητέρα της τοώγουνταν μὲ τὰ ρούχα της ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν παντρέψῃ, οἷς νὰ τὴν πᾶξαν τὰ χρονια. Ἀλλὰζ ἔτσι εἶναι μὲ μῆς τοὺς Ρωμιούς· τῷχουρε μεράκι νὰ ζεκάνουμε τὰ κορίτσια μας πριγοῦ φτάνουν στὰ δεκαπέντε χρόνια, φτάνει νὰ τὰ Βγαλουρε ἀπὸ πάνου μας, ἢν καὶ δὲν ἔχουμε κι ἔδικο μὲ τὴν ἀναθεορὴ ποὺς τοὺς δίνουμε. Εἰναι στραβὴ ἀναθεορὴ ποὺ γειτίζει τὸ κεφάλι τους ἁγέρει καὶ δὲν ἀρέσουν στοὺς ξητρες, γι' αὐτό καὶ τὰ περισσότερα μνήσκουνε στὸ ρχοὶ.

¹⁰ Η αρχή στὸ περιεγένεσον φύλακος

σκουντήσῃ ἃς είναι καὶ μέσα, τὴν πόρταν· συλλογί-
στηκε ἵσως πώς πιὸ ταχτικὸν νὰ δουλεψῇ κ' ἔτοι.
Δούλεψε, κουράστηκε ἀκόμη περισσότερο. Τὴν δερτέ-
ρα ζύπνησε ἀφανισμένος. Ἐνῶ κοιμότανε, τρεῖς ἡ-
ῶντα τὰ μεσάνυχτα, ἐπίτασε τὴν μικρὴ βήγας σπασμω-
δικός, ἀντὶς λιανοκοπαντσας καὶ σιγχανούτσικος. Στὸ
ποδάρι οἱ Ἀντρέας, νὰ βούτησῃ τὴν "Αννα ποὺ ἔτρε-
ξε καὶ δάφη". Ἀργοῦς ή "Αννα ττῆς Μοιζίτας" ἔρ-
γησε καὶ οἱ Ἀντρέας. "Ἐπεισ, δὲν ἔκλειτε μάτι παρὰ
στὰ χαράματα. "Οτι που ντύθηκε, ὅτι που κάθητε
καὶ βούτηξε τὴν πίννα του στὸ καλαμάρι, παρουσιά-
στηκε πάλε ο Πάθλος, καὶ ἔρχισανε οἱ ἀτελείωτες,
οἱ ἀνωφέλεοφτες, οἱ ἀπελπιστικές οἱ δμιλίες. "Η μό-
νη του χαρὰ στάθηκε ἡ προσοπή ποὺ παρατίρησε
τὴν ἴδια τὴν πρωτὴν στὴν ψεία τῆς Κατινούλας, ὅ-
ταν εἶδε νὰ γελᾷ καθάρι, τὸ νερό. "Τοτερὶς ἀπὸ τὸ
πρόγεμα, τὸ μαθημά του στὴ Σορμπόννα· πήγε πε-
ζός, ἀπὸ σίκονομια, γιὰ τοὺς γιατροὺς καὶ γιὰ τὰ
γιατρικά. Τοῦ ἀρέσε ἀρτό, γιατὶ τοῦ εἴτανε στέρη-
ση κ' ἡ στέρηση τώρα γιὰ τὴν ἄρρωστη, τοῦ ἔρχό-
ταν σὲν καθήκοντο γλυκό. Μὰ οἱ πλούσιοι κακο-
συνθήσανε κι ὅσα οἱ φτωχὸς μήτε τὰ βλέπει στό-
νειρό του, ἐπειδὴ καὶ δὲν τάμαθε, τοῦ λόγου τους,
ἀκόμη κι ἀνήθελε τους, τὰ γυρέοντες σὲ δὲν τάχου-

νε. Ἀλήθεια ποὺ δὲ Ἀντρέας οὗτε τὸ συλλογίστη-
κε νὰ πάσῃ ἀμάξι, μὲν δὴ τὴ βιάζη καὶ τὴν ἀχ-
μυνια τοῦ καιροῦ. Ωςτότε, ἐν' ἀμάξι θὲ τοῦ ἔστρων
νε τὸ κέρι. Ἐβρέχε. Τὸ χρυτοφύλακι του γεμάτο
βιβλία, βαρι. Μὲ κόπο βαστοῦσε στὸ ἑνα χέρι τὴν
ὅμπροέλλα ποὺ δὲ ἔνεμος τὴν ἔδερνε καὶ τὴ στριφο
χτυποῦσε, μόλις ποὺ δίνε τὴν ἔσπανε. Ἰδὼσε ὡς-
που νὰ φτασῃ. Χρειαστηκε νόλλαζη, ἐνώ πρόσμενε
τὸν καὶ Ἀρτό, καὶ δὲν ἔδειχζε. Οὐα στραβά κι ἀ-
νάποδα. Πήγαινε νάνάψῃ τὴ λαμπτα κι ἔσπανε τὸ
σπίρτο, ἔκκινε τὸ χαλί. Τραβοῦσε τοιγάρο ἀπὸ τὴν
τζέπη του νὰ πιῇ τὸ τοιγάρο τοῦ ζεγλιστροῦσε ἀπὸ
τὰ δάχτυλα, καταρκυλοῦσε γάμου. Μαντίλι στὸ
κομμό του δὲν ἔβρισκε. Νὰ μην τὰ πολυλογοῦμε γά-
μέρα εμοιαζε μέρα καταραμένη, ἀπὸ τις μέρες ἕκει-
νες ὅπου καὶ τὸ νύχι σου σὲ τσουγγρανίζει, σου γί-
νεται δύτρος.

Αρτοῦ ἀπάνω, νά ḥ βίζετα τοῦ κ. Αρτοῦ
Οσο ζχλισμένος, βαρυτεστισμένος, ίσως κ' ἐρεθισμένος
μέσα του ἔννοιωθε δ' Ἀντρίας, οὐλό τόσο χαρούμε-
νο, καιμαρωμένο, πρόθυμο τὸ γιατρούδακι, και σά-
πηδηχτό. Τάναστημάτου κοντούτεικο και στὸ σῶμα
του παχούλος· ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα γιὰ νά πάγ-
στης Κατιερύλας, σδ κάθε σκαλοπάτι λές και τοί-

των τάχρονοις του για νὰ φανῇ πιὸ μεγάλος.
Μπήκε στὴν κάμαρα. Ή σψη τῆς χειρόστης λεμ-
πρή. Τὶς συγχρηκε. Λεμπρότερη, ἀκούα τὴν δικήθεσ-
τοῦ κ. 'Αρτοῦ. Η γιατρεία του ὡς τώρα τοῦ πε-
τύχαινε. Τοῦ κατέβηκε ζαφυκά μιὰ ιδέα. Νὰ σφα-
λοίξῃ τὴν πληγή! Γιατί νὰ μὴ γλυτώσουνε κι ἐπ'
ἀζτόνε τὸν μπελά; 'Ισια ἵσικ καποιος συναδέρρος
του τῆς προσλήσης τοῦ μίλησε γιὰ ἔνα κακινόριο για-
τρικό, γιὰ ἔνα λεγχμένο ἰωδοφρομοσόλι. Ο κ. 'Αρ-
τος εἶχε ὅρεξη νὰ δοκιμάσῃ. Γιατρεύμενό τὸ νερό
— μαλιστα! ἔτσι τολεγε — γιατρεύμενη τώρα κ' ἡ
πληγούλα — σὲ δέκα δεκαπέντε μέρες.

Ο Αντρέας, ὅταν ἔκουσε γιὰ καινούρια για-
τοικὴ καὶ δοκιμάζει τα, σὰ νὰ δυσκρεπτήθηκε. Τί
τάχα; Μῆπω; τὸν ἐφέρνε σπίτι; γιὰ νὰ δοκιμάξῃ;
Μπάς κ' εἴτανε απίμα vīlis ή Κατινούλα: Μά-
πιὸ πολὺ στανχωρέθηκε, ὅτι ποὺ ἔχο:ὲ οἱ Ἀρτός
τὴν κοινέντα τῆς πληγῆς. "Εννοιωσε πινγ τὴ στιγ-
μὴ ἰκείνη ἐπρεπε ο ἔδιος; νὰ κάμη ἀπόρριψη γερή,
νὰ πη τὸ λόγο του μὲ δύναμη, γιατὶ σίμωνε ο κλι-
τυνος, κρινότανε κάπου στὰ σκοτεινὰ τὸ τύχη τῆς
Κατινούλας. Ο τογχὸς δυσκολοβάδιστος καὶ τὸ στρα-
βοπάτημα γλήγορο. Πολὺ ἐβγενικὰ βώτησε ο Ἀν-
τρέας τὸν κ. Ἀρτό ζὺ τὸ νόμικες ἀπεκριθῆτο νὰ δο-